

TARBAY EDE

Nem ott, de mégis...

*Nem ott, de mégis, mintha.
A bőröm érzi és az idegek.
A gondolat, akár a hinta.
Kezem remeg. A test is megremeg.
Egyszerre vonzza, eltaszítja,
és egyszerű, akár az egyszeregy.*

*Váratlanul támadt a szél a házra,
füvet borzolva,
csupasszá lett ágakat gyötörve.
A horhos-mélyből tört fel villanása.
Mi eddig jó, így változik gonoszra,
mérget csempészve megszokott örömbé.*

*Hitegetéssel csábított a tél,
tavasz lesz, mondta.
A márciusban máris újra él
az orgona és csipkebogyó bokra,
ütközni kezd a becsapott levél,
kapaszkodása kacsokkal karókba.*

*Jeges széltől hegednek össze kátyúk.
Keréknyomokban nemrég béna víz
borzolódott, és lett hajnali pára,
de mára minden örömünk bezártuk.
Vacogni kezd megint a téli csíz,
míg meg nem újul a kemence lángja.*

*Mint test a testhez,
parázs parázsra roskad.
Hamvadása kéménybe csapó széltől.
Időm múlása nem kegyelmez.
Álmomban így a feltámadó holtak.
Töredékek a teljesség öléből.*

*Itt várjuk azt, akár az újra-hó,
az apró pelyhek egymáshoz sokasodnak,
az elfagyott rügyeket beborítja
az összefüggő takaró.
Ha majd a naptól föld mélyébe olvad.
A tűz feltámad. Parázs lesz a szikra.*

Oldalszárnyak

*Még egy lépés a csúcsig, fönt a prэшáz,
a kifordított báránybőr-bekecs,
aki a Túlra lassan, hosszan néz át,
valami csendes neszezést keres,*

*hófehér szárnyak kitárt legyezőjét,
a nádtetőre hulló tollakat,
akit nem izzaszt sivatagi hőség,*

*ki ringatózni ölébe fogad
egy földi útján lassan véget érőt,
ki úgy kívánja már az álmokat,*

*ahogy a gyerek karácsonyfa fényét,
még akkor is, ha nincs alatta semmi,
mert úgy igaz: egy perc ezernyi fényév,
ha angyalokkal lehet énekelni.*

Szervátiusz Tibor meseillusztrációja